

[Erik Eriksen.]

liv; det er en af de læseværdige socialdemokratiske lederskribenter, der udtrykker denne sætning i Sjællandsposten for nogle dage siden. Jeg må tilføje, at regeringen intet har gjort for at udnytte de muligheder, folketingsbehandlingen rummer, for at opnå den sagligt set bedste udformning af vor lovgivning.

Endelig vil jeg blot sige — for tiden løber jo — at det vist i øvrigt har vakt nogen opmærksomhed, at den højtærede statsminister på det sidste næsten har optrådt som en hel de Gaulle en miniature. Det er forståeligt, at han ønskede at overtage forhandlingerne for den højtærede landbrugsminister og den højtærede arbejdsminister, for de var begge to kørt i stå. Jeg føjer til, at kun tjenestemandsförhandlingerne tillagde regeringen ikke mere interesse, end at den højtærede finansminister fik lov til at køre dem til sammenbrud. Jeg ved ikke, om det er en ny politisk praksis, den højtærede statsminister er ved at indføre.

Jeg tror ikke, at alle tingets medlemmer kan rejse hjem fra denne samling med samvittigheden i allerbedste orden. Mon ikke de fleste af os ligesom har en kraftig fornemmelse af, at udviklingen i dette forår vil komme til at kræve en ganske overordentlig indsats fra det høje ting? Nationalbankdirektør Svend Niensens tale ved provinsbankernes årsmøde, den efterfølgende diskontoforhøjelse, formandstalen ved sparekassernes årsmøde er dog alt sammen noget, som har måttet gøre indtryk. Nu har vi fået den højtærede statsministers bedømmelse af den politiske og erhvervs-mæssige udvikling, og den kan heller ikke være anderledes: på den ene side og på den anden side. Jeg skal vel vogte mig for at spå om kriser, men jeg tror ikke, den højtærede statsminister tager helt fejl, når han dog peger på, at der kunne være udsigt til, at de gode tider kunne være ved at blive dårlige. Det er vel navnlig valutaudviklingen, den højtærede minister har i tankerne, og dér er jeg enig med ham.

I øvrigt skal jeg kun konstatere, at i modsætning til tidligere, til bare for et halvt år siden, var der nu hos statsministeren ingen stolthed at spore over udviklingens forløb. Den økonomiske samordning ligger på gulvet, og regeringens saglige arbejde

og indsats bærer i høj grad præg deraf. Så kan regeringspartierne skændes om, hvem der har ansvaret derfor. Det fremgår forhåbentlig af mine udtalelser i dag, at det efter min opfattelse i første række må være den højtærede statsminister, der bærer hovedansvaret.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages kl. 14.

Mødet udsat kl. 12²⁰.

Mødet genoptaget kl. 14.

Formanden: Fra faglige og andre sammenlutninger samt fra enkeltpersoner er modtaget en række henvendelser angående udenrigspolitiske forhold, økonomiske og sociale spørgsmål m. m. Henvendelserne er fremlagt til gennemsyn for medlemmerne i læseværelset.

Forhandlingen genoptoges.

Poul Møller: Den folketingssamling, hvis arbejdsperiode vi nu er ved at afrunde, vil ikke på nogen måde indtegne sig blandt de store årgange i demokratiets historie. Høsten var mager, og nyhederne var dårlige. Kun dem, der i hjertet er imod det høje tings virksomhed, kan fryde sig, medens demokratiets venner må fyldes med bekymring for dets fremtid.

Folketingsarbejdet begyndte med det valg, som efter mit skøn ikke på nogen måde var tilfredsstillende for landets politiske forhold. Det gav socialdemokratiet en konjunkturgevinst, som partiet vel nu skal til at betale kapitalvindingsskat af.

Det førte dernæst til dannelsen af en svag regering, hvis svaghed først og fremmest bestod i det forhold, at man optog som den ene regeringspartner folketingets syge parti. Jeg kan huske, at jeg, da jeg i sin tid læste historie, læste om Europas syge mand, Tyrkiet, og jeg tror, at her i vort folkestyre, i vort folketing, er det radikale venstre ved at være demokratiets